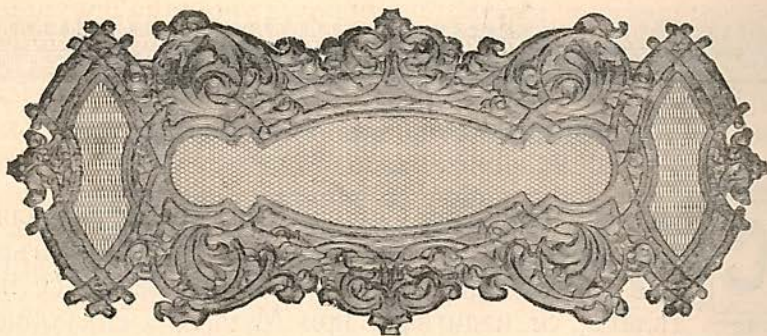

Възлизане на Араратъ

(5160 м. в. надъ морето.)

(Изъ книгата на А. П. Нечаевъ „между огъня и леда“).

Въ 1850. година на Араратъ се изкачилъ полковникъ *Худско*, придруженъ отъ 5 учени и 60 войника. Тѣ се събрали около сръдата на м. юлий при политѣ на планината, отдѣто на 1. августъ тръгнали на пжтъ. Врѣмето било прѣкрасно. Взели съ себе си водачъ—арменецъ, комуто дали да носи дървенъ кръстъ, който щѣли да забиятъ на Араратъ. До снѣжната линия пжтниците дошли безъ голѣма мжка, но слѣдъ това тръгнали по стръмнина, покрита съ ледъ; конетѣ почнали да падатъ, и затова ги върнали назадъ, а необходимитѣ нѣща турили на шайни, които войниците влачели по снѣга на дълбочина почти половинъ метъръ.

Настъпила вечеръ, войниците разринали земята и приготвили мѣсто за нощуване; но въ сщщото врѣме около скалитѣ се появили облаци. Прѣзъ цѣлата нощъ дъждъ и грѣмотевица не дали никому да заспи. На 2. августъ въ 8 ч. сутринъта пжтешественицитѣ тръгнали по нататѣкъ, но прѣзъ цѣлия день изминали твърдѣ малко мѣсто, защото снѣгътъ ги бѣхтѣлъ право въ очитѣ. Пжтниците прѣкарвали нощта съ страшни мжки: грѣмъ, снѣгъ,